

**Una que toca de peus a terra i l'altre que vola,
o la doble naturalesa de la pintura de Laia Bedós.**

Es pot fer una lectura doble de l'obra de Laia Bedós, una que seria estrictament plàstica i que només s'interessaria per les formes i els colors posats sobre una superfície plana, bidimensional, rectangular, i l'altra que posaria l'obra en relació amb el món extern i la interioritat de l'artista, doncs la seva visió subjectiva externa e interna.

La primera lectura tiraria a veure una artista que vola amb les ales del color, que plana sobre grans taques planes acolorides en unes gammes cromàtiques molt harmonioses on domina la gamma freda : blau de la nit, blau clar, verd, negre que evocuen un univers quiet, nocturn o bé la gamma calenta : vermell viu, taronja o groc que evocuen un univers dinàmic i diürn. Els plans acolorits es superposen, cavalquen els uns sobre els altres en unes composicions sovint rectangulars, geomètriques, no pas però rígides, estructures flexibles amb contorns una mica borrosos, poc regulars, que permeten una vibració que dona vida i poesia a unes composicions que semblen així nascudes gràcies a l'inspiració i a una pràctica sempre una mica imperfecta, accidental i no gràcies a una freda perfecció tècnica. Aquestes grans taques planes venen puntejades per uns accidents, petits cercles, ovals, quadrats, grafismes, escriptures manuscrites, tots en unes tonalitats complementàries dels colors de les grans taques planes, la qual cosa els dona relleu i llegibilitat. Sovint aquests accidents són abstractes, també però poden ésser referencials com les escales freqüents a l'obra que evocuen una ascensió o bé els verticals llavis d'un vermell escarlata, evident metonímia de la feminitat.

Això ens porta a l'altra lectura metafòrica i simbòlica de l'obra, a les seves relacions amb el món extern i la interioritat de Laia Bedós que emergent a la superfície de la pintura. Els títols dels quadres, tots els quadres tenen títols, orienten forçosament la lectura del receptor. Alguns semblen referir-se a l'univers que ens envolta i porten elements figuratius com *Lluna i trampolí*, *Casa d'algú*, *Gronxador*, d'altres fan pensar més aviat a una atmòsfera, un estat anímic, malgrat el fet que llur composició sigui de vegades semblant a la de les teles ja citades com *Contempla*, *Dues solituds*, o bé trobem unes composicions més abstractes i oníriques que són metàfores plàstiques com *Entrada del plaer o del benestar*, *Il.lusió*, finalment malgrat o per culpa de llur títol algunes obres continuent essent enigmàtiques com *Elegant 1*, *Elegant 2*, *Blup* o *Aux*. De manera general, aquests títols a vegades descriptius, a vegades al.lusius, a vegades enigmàtics remetent, malgrat aquesta divisió arbitrària que he establert, a una obra de una gran unitat on les dues lectures, la plàstica i la simbòlica-metafòrica, van unides de forma indivisible, si es considera que qualsevol forma plàstica suscita una emoció, una resposta psicològica en el receptor. No hi ha representació humana en l'univers de Laia Bedós. Crec que és precisament per a invitar l'espectador a entrar-hi, a invertir-lo amb aquests elements recurrents que són la lluna per a contemplar, la casa per habitar-hi i sobretot el gronxador, les escales, el trampolí per moure's, viure com l'indica la forma verbal, dinàmica d'un dels títols més suggestius *Seu, s'enfila o salta*.

La pintura de Laia Bedós se'ns obre com una invitació al viatge en el seu món metafòric, harmoniós, de vegades melancòlic, de vegades joiós com la vida, sempre però poètic.

Eliseu Trenc